

grundet med, at det er en form for hjælp til at forebygge, at især ældre falder og får brud på hofter, og på den måde kan det være med til at forebygge udgifter i sundhedssektoren og selvfølgelig også forebygge en dårlig livskvalitet for de borgere, som får hoftebrud.

De to forslag adskiller sig ved, at de har en lidt forskellig model for, hvordan det offentlige skal gå ind og give støtte til hoftebeskyttere.

Vi har tidligere her i Folketinget i to omgange behandlet et lignende forslag fremsat af Fremskridtspartiet, og jeg må sige i dag, som jeg har gjort det de andre gange, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Jeg mener, at vi skal være meget opmærksom på, at vi ikke giver unødvendig støtte til forskellige former for service eller hjælpemidler til borgerne. Og det er faktisk sådan i dag, at hvis en læge skønner, at en borger har behov for en hoftebeskytter, kan man få støtte til det over de personlige tilskud, hvis man ikke selv er i stand til at betale det beløb, det koster. Jeg synes egentlig, det er en god ordning, at vi siger, at kan man selv betale det, er det i orden, og kan man ikke, kan man få støtte til det, hvis en læge har sagt, at det er påkrævet.

Hvis vi går ud over den ordning, vi faktisk har i dag, risikerer vi også at begive os ind på en vej, der kan være svær at overskue, og hvor vi også risikerer at give støtte til en masse hoftebeskyttere, som egentlig ikke bliver brugt. Derfor er det meget vigtigt, at der er en læge eller en anden, der siger, at det er der behov for, og at vi så støtter dem, der ikke selv har råd til at købe de hoftebeskyttere.

Grete Schødt (S):

I 1997, i 1998 og nu igen her i 1999 – vi kan sige alle gode gange tre – ønsker forslagsstillerne at pålægge regeringen at ændre reglerne om hjælpemidler i henhold til § 97 i lov om social service sådan, at der kan ydes støtte til indkøb af hoftebeskyttere til ældre borgere.

I beslutningsforslag nr. B 117 fremsat af Dansk Folkeparti går det ud på økonomisk støtte i lighed med det, Københavns Kommune giver. Dansk Folkeparti ønsker ens regler over hele landet. Men hvad handler det så egentlig om? Det handler om, at Københavns Kommune har kørt et projekt om faldforebyggelse, hvor plejehjemsbeboerne har afprøvet bukser med hoftebeskytter i. Kommunen indkøber bukserne, så de simpelt hen indgår i depotrummet på plejehjemmet og er plejehjemmets eje, og tilby-

der dem til de ældre på plejehjemmene, der lider af skavanker som f.eks. svimmelhed, der kan betyde hyppige fald.

Det alene siger noget om, at denne her lovgivning, som man nu forsøger, faktisk er overflødig. Kommunerne kan godt, hvis de vil.

Jeg har svært ved at se af den undersøgelse, de rapporter, der ligger, hvor stor virkning de hoftebeskyttere rent faktisk har haft, men jeg kan i hvert fald læse mig frem til, at to forsøgspersoner trods brug af hoftebeskyttere alligevel ved fald har fået lårbenshalsbrud.

I lovforslag nr. L 219 fremsat af Fremskridtspartiet og CD foreslås det, at Folketinget skal vedtage at give personer med sygdoms- og aldersbetinget knoglesvækkelse et retskrav på tilskud til hoftebeskytter, hvis ens læge udtaler, at hoftebeskytteren i væsentlig grad vil kunne forebygge eller mindske skader ved fald. Tilskuddet er så her foreslået til mindst 50 pct. af udgiften til 3 hoftebeskyttere af det mest anvendte mærke.

Jeg er af den opfattelse, at det fortsat skal være den enkelte ældres egen beslutning, om man vil investere i sådan et par bukser, og som ministeren allerede har sagt, har man muligheden over personlige tillæg, hvis man er en økonomisk meget trængt, fattig pensionist. Jeg vil godt stille det spørgsmål, om man ikke her i Tinget finder det rimeligt, at der er en egenbetaling på under 400 kr. til et par bukser. Det mener jeg altså godt nok ikke er af en størrelsesorden, så det er helt urealistisk, at man selv kan betale.

Jeg vil så tillade mig til sidst at gøre nogle bemærkninger om selve bukserne med indbygget hoftebeskytter. Det er min oplevelse, at det er et frygteligt panser at komme ned i. Det er simpelt hen nærmest umuligt selv at trække det på, hvis man er en størrelse over 42. Det er så stramt, og det sidder så forfærdeligt, og det kan simpelt hen ikke lade sig gøre at sidde ned i det dér styrthjemsagtige materiale, der er indbygget i bukserne, uden at det gnaver. Det kan ej heller lade sig gøre at ligge på siden om natten, hvis man skal sove med det på for at være sikker, hvis man er udsat for fald i løbet af natten, hvis man skal op at tisse.

Det er efter min opfattelse også sådan, at man ikke bare kan gå hen og købe en størrelse 40 eller 42, medium, large osv., for vi er alle sammen forskelligt bygget, og lårhalsen sidder altså ikke ens på alle. Hvis man ligesom jeg har lidt stor mave, men ikke så meget rumpe, kan jeg love